Ч. 209 Неділя 19 вересня (1 жовтня) 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Справа трансвальска.)

Вчера приїхав до Відня намістник Стириї ґр. Клярі-Альдрінґен і був принятий на авдиенциї у Цісаря. Вечірні часописи однодушно уважають майже цілком певним, що утворить ся урядничий кабінет та гадають, що провід обійме намістник Стириї ґр. Клярі-Альдрінґен. Вчера вечером подавано собі таку лісту міністрів: Президент міністрів ґр. Клярі-Альдрінґен, справи внутрішні обійме Кербер, фінанси Бем-Баверк, краеву оборону Вельзерсгаймб, зелізниці Віттек, просьвіту Гартель, судівництво Кляйн, торговлю Штібраль, рільництво Блюмфельд. З иншої сторони кажуть, що ґр. Клярі обійме також міністерство рільництва. — Після другої лісти стане міністром судівництва др. Кіндінґер, теперішний президент апеляциї в Триесті, а міністром торговлі шеф секциї др. Вайґельсперґ.

Німецкі посли Люеґер, Перґельт, Ґогенбурґер і Функе, що були вчера у Цісаря, дуже вдоволені з тих авдиенций. Они заявляють, що набрали тепер пересьвідченя, що урядниче міністерство знесе безпроволочно язикові розпорядженя та що буде оно лиш провізоричне, то значить, що підготовить дорогу для другого міністерства, приязного для Німців. По виборах до спільних делеґаций, прийде без сумніву до керми коаліцийний кабінет. Провідники німецких сторонництв могли Цісареви заявити, що для успокоеня населеня не вистане само знесене язикових розпоряджень, але що конечне есть також видане язикового закона і то на основі проґрами оголошеної Німцями на Зелені сьвятя. — На вчерашній авдиенциї провідників правиці, Цісар звернув ся до них з зазивом, аби вплинули лагодячо на членів своїх клюбів в імя патріотизму; з таким самим зазивом звернув ся Монарх до провідників опозицийних сторонництв. — Politik виступае в дуже острих словах против міністерства урядничого і каже, що проґрама его есть визивом правиці, т. е. тих сторонництв, котрі з пожертвованем положили великі заслуги для державы. Politik надіе ся, що провідники правиці звернули увагу Корони на ті трудности, на які урядничий кабінет мусить наткнути ся у правиці, котра займе супротив него безусловно опозицийне становище. Члени ческого клюбу Герольд, Енґель, Пацак і Странский удали ся просто з авдиенциї у Цісаря до міністра Кайцля, з котрим довший час нараджували ся. Вислїдом конференциї була ухвала, що чеські посли мусять займити становище найострійшої опозициї супротив кождого правительства. Politik гадае, що урядничий кабінет упаде сейчас в парляменті, а тимчасом розпічне ся на ново ера §. 14. Narodni Listy представляють в такий самий спосіб ситуацию і кінчать свою статю словами, що Чехи готові до приступу. На понеділок скликано комітет виконуючий ческих послів до ради державної і до сойму, аби нарадити ся над становищем, яке треба їм займити супротив нового кабінету.

Після донесень анґлійских часописий, предложив Чемберлен вчерашній раді кабінетній депешу, яку мае вислати до Трансвалю. Анґлія жадае в ній між иншими надания виборчого права чужинцям по пятьох лїтах побуту в краю, незивисимости судиїв, знесеня динамітного монополю, збуреня кріпости в Йоганнесбурзі і обовязкової науки анґлійского язика в трансвальских школах. Відтак мала кабінетна рада ухвалити безпроволочний вимарш войск до Трансвалю. Після донесень бюра Райтера, депеша та буде сейчас відослана. — Times оголошуе розмову з Кріґером, котрий заявив, що зробив всьо можливе, аби лиш удержати мир. Чемберлен умисне сам перервав переговори. На питане, чи удержане мира було би ще можливе, відповів Кріґер: „Лише тоді, коли би Анґлія сама хотіла щось зробити для удержаня мира". — З обох сторін роблять ся тепер енерґічні приготовленя, а в войскових кругах великий рух. В Преториї догадують ся, що кождої хвилі буде оголошена воєнна проклямация. З анґлійскої сторони стягають до полудневої Африки войска з Наталю і Австралиї.

Новинки.

Львів дня 30-го вересня 1899.

— **Надзвичайні загальні збори товариства імени Івана Котляревского для будови руско-народного театру у Львові** відбудуть ся дня 15 н. ст. жовтня с. р. (в неділю о 3-ій годині по полудни в сали товариства „Руска Бесіда". (Ринок, дім „Просьвіти"). Предмет наради зборів: 1) зміна трох параграфів нового статута, не затверджених міністерством. 2) внесеня членів.

2)

Жарт дневникаря.

(З голяндского — Івана ван Маврікa.)

(Дальше).

Вже більше як тиждень гнівала ся чесна вдова на свого Анґлійця, що безнастанно робив проби і поганив їй хорошу і чисту комнату в найгірший спосіб. Еї і сестру брала відраза перед пуддінґом, тілько его вже наїла ся. Бо пан Бравнінґ не залишив ніколи рано, в полудне і вечер подати дамам пробку свого виробу.

Не могли також сказати, аби пан Бравнінґ був милим комірником. Рано вставав точно о четвертій, був за пять мінут умитий і одітий, а відтак дзвонив о свій чай, або говорив коротко: Прошу біфштик.

Але мало бути гірше, о много гірше. Пан Контезіні, що мешкав доси дуже тихо і спокійно в своїй комнаті і о дванайцятій просив вічливо о шоколяду, або вечером, заки пішов спати, о росіл з яйцем, почав набирати відваги. Одної красної ночи, якось коло першої години, Анґлїець зійшов з свого поверха, збудив свою господиню і сказав їй своім ломаним язиком:

— Прошу прийти на гору, прошу дуже.

— Я? Боже, таж то пів до другої.

— Не бійте ся. Не можу спати, так той Френчмен товче ся по хаті.

З чувством найбільшої неохоти пішла з ним пані Альберсова на гору, аби пересьвідчити ся, що французский музик ходив широкими кроками по своїй комнаті і співав ріжні пісні, задержуючи ся від часу до часу, аби відтак знов зачати свою одностайну вандрівку.

Несьміло запукала вдова до дверий пана Контезініого. Композитор зморщив брови, і підносячи грізно голос, спитав:

— Чого хочете?

— Ідіть, кладіть ся спати, не проходжуйте ся.

— Тихо, я компоную; іди ти спати, старе чудо — крикнув музик люто і замкнув їй двері перед носом. Обі старші пані набирали чим раз ясніншого пересьвідченя, що то не легка річ жити в згоді з такими чужосгоронними чудаками.

— То ще правдиве щастє, що московский хемик виїхав на кілька днів по свої річи — сказала добра пані Альберсова по неспаній ночи до своєї сестри.

— Ах Боже, ах Боже, тут дома прийде ще до бійки і до якого морду, як він верне, а Француз не схоче й дальше спати.

Кілька днів був спокій. Анґлїець фабрикував найспокійнійше свої пуддінґи, а пан Контезіні сидів в комнаті і писав вдоволений ноти.

Але була то лиш „тишина перед бурею", бо одного дня доставлено пану Контезініому величезну скриню дивної подоби.

Цікаві і зачудовані дивили ся обі женщини на неї і ломили собі голову, що в ній може бути.

Їх цікавість мала бути скорше заспокоєна, як осьмілились надіяти ся, бо ще тої самої ночи, якось коло пів до другої, обудив їх із сну дивний гамір. Було то насамперед воркотане, відтак немов рик дикого зьвіра, відтак знов проймаючий голосний крик; що страшно і зловіщо лунав серед вічної тишини.

— Господи Боже, що то Марисю? — кличе Анна з свого ліжка, на смерть налякана.

— Не знаю, Анно.

Пані Альберсова блїдне під своім чипцем, коли в еї уши ударила страшенна филя воздуха, викликана глубоким Е контрабаса.

В тій хвили з'являє ся Анґлїєць коло сходів і кричить:

— Пані, пані, Француз одурів. Пані, прийти на гору зараз, сейчас.

Налякана біжить нещастна пані Альберсова на гору до комнати Контезініого. Пукає, страшний воркіт есть одинокою відповідію; отвирае двері і бачить, як пан Контезіні, виграе по майстерски на своім басї. То пестить і гладить великаньский інструмент, то знов так

— **Популярний 14-дневний курс ветеринариї** для учительства і для селян, а враз 14-дневний курс кутя коний для визволених челядників ковальских відбуде ся в Раві рускій в часї від 2 до 17 надолиста с. р. включно. Для незаможних слухачів розділить ся 10 стипендий по 7 зр. титулом диет; притім всї слухачі, котрі того потребувати будуть, дістануть уміщене на кошт відділу. Пильні слухачі одержать по скінченім курсї відповідні премії. Хотячі взяти участь в курсї мають ввести зголошеня на адресу секретаря відділу товариства господарского в Раві, Івана Табачиньского, найдальше до дня 25 жовтня с. р.

— **Вправи з бальоном** робила в середу в ночи львівска залога. Скоро лиш добре змеркло ся, випущено з гори цитадельної войсковий бальон, в котрім було кількох офіцирів воздухоплавців. В однїй мінутї опинив ся бальон на яких 300 метрів над ратушем і тут завис. Залога бальонова пустила на будинок ратушевий снопи сьвітла електричного і так зручно надавала напрям осьвітленя ратуша зо вні, що штабовці могли з обсерваториї цитадельної цїлком докладно досліджувати, що дїє ся в околици ратуша, а навіть видїли внутрішнє урядженє будівлї, о скілько се можливо було видїти через не дуже чисті шиби у вікнах. При тім залога на бальонї порозумівала ся із штабом через телеґраф оптичний, а результат також був добрий.

— **Презес перемишляньского видїлу повітового** ґр. Потулицкий зрезиґнував з того достоїньства, а на день 8-го жовтня скликано нову раду, на котрій має перевести ся новий вибір.

— **Катастрофа при будові каналу.** В Новім Санчи при ул. Шведскій при будові каналу усунула ся земля і засипала трох робітників. Иншї робітники видячи нещасте, зачали вилами та лопатами розкопувати нещасні жертви, але замість їм помочи, зашкодили значно, були би може і закололи робітників на смерть, коли би не три офіцири, що переходили тамтуди з войском і приказали компанїї войска прийти в поміч. Відкопаних відвезено сейчас до шпиталю. Один з видобутих поколений зелїзвим дручком через робітників, що хотїли відкопати землю — кінчить житє, а инших нещасливих нема також надії удержати при житю.

— **Огнї.** З-під Комарна пишуть: Дня 27-го с. м. навістило страшне нещасте село Якимчиці коло Комарна. Пожежа позбавила майна 30 господарів. А вже найнещастнїйші ті, що самі з себе бідні та й не асекуровані остались без даху над головою і без всякої спромоги до житя під зиму. Звертають ся проте з уклінною просьбою о милосердє щасливійших. Датки можна надсилати на руки о. Антона Бачиньского, пароха в Кліцку п. п. Комарно.

— **З Рогатиньского** пишуть: В селї Конюшках знайшов дня 25 с. м. господар Петрина у себе між околотами звиток соломи обвитий в шмату, а в серединї вугля. Хата і обійсте не були обезпечені від огню. Другого дня (26-го) жандарм Яремко уважав за відповідне, по списаню протоколу, арештувати Петрину і его жінку та відпровадив до суду в Рогатинї, набравши підозріня, що они мали намір підпалити свою хату, тим більше, що шмата, в котрій була завита солома, походила із старого плаща Петрини. Що єсть на річи, викаже слідство.

— **Рабунок в ваґонї.** Графиню Сумарокову обрабували в часї подорожі дві елеґантні товаришки їзди. Графиню приспано штучно і в часї сну забрано їй всї дорогоцінности і готівку в сумі пятьдесять тисяч рублїв. Перед обудженем графинї, елеґантні злодійки щезли з вагона.

— **Помер** о. Віктор Величаньский, парох в Пальчинцях, збаражского деканата, львівскої аепархії в 72-ім роцї житя, а в 44-ім роцї сьвященьства.

Господарство, промисл, торговля, гиґієна і вихованє.

Ради господарскі.

Читайте пильно і уважно все, що тут пише ся про веденє господарства, бо то ще за мало для господаря знати як обробити землю і чим єї засіяти.

— Будинки господарскі. З попереднього вже знаємо, що то єсть капітал земельний і меліорацийний, та яке значінє тих капіталів. Придивім же ся тепер третій части капіталу ґрунтового, тому капіталови, який вкладає господар у всїлякі будинки (капітал будинковий). Капітал, вложений в землю, дає господареви доробок, але капітал, вложений в будинки, не дає дорібку; противно, до будинків треба ще докладати з иншого дорібку на направу і на фонд амортизацийний, значить ся, цїле господарство мусить що року сплачувати по троха той капітал, який господар вложив в будинки. Будинки суть потрібні для переховуваня всїлякого дорібку і для удержаня господарства в руху, але що они самі не дають нїякого дорібку, то стають ся тягаром для господарства, бо відбирають єму часть капіталу і держать его. Добре впорядковане господарство мусить длятого старати ся видобути назад той капітал, а то именно в той спосіб, що амортизує капітал будинковий, відкладає частями що року доти, доки аж не верне ся назад капітал, вложений в будинки. Направа будинків, асекурация і податки оплачують ся з капіталу оборотового. Длятого, що будинки богато коштують і суть тягаром, хоч конечним для господарства, повинні они як найлїпше відповідати своїй цїли, повинні займати як найменше місця, і треба лиш тілько ставити будинків, кілько конче потреба. Нові будинки, подібно як нову одїж, треба аж тогди класти, коли вже конче того потреба. Число і величина будинків зависять від того; яке єсть підсонє (клїмат), який обем господарства і який спосіб господареня. В гірских сторонах н. пр. де бувають часто заспи снїгові, ставлять часто лиш один будинок, а в нім приміщують і хату і стайню і шпихлїр. На долах ставлять кождий будинок окремо, а то ще й длятого, щоби на случай пожару огонь не так легко перекидав ся з будинку на будинок. В малих господарствах треба бодай хату ставити окремо від стайнї, а чим більше господарство, тим більше треба окремих будинків, але треба завсїгди памятати на то, щоби они всї разом займали лиш тілько ґрунту, кілько конче потреба.

— Найважнїйші роботи в жовтни в поли. В жовтни кінчить ся сіянє озимини а найбільше роботи дає тепер господареви копанє бараболь. Копати бараболї треба тогди, коли бараболинє на нїй зовсїм зівяне; доки оно ще зелене, бараболя набирає все ще в себе мучини (скробу або крохмалю). Доспіла бараболя повинна бути в серединї, коли єї розрізати, досить суха і твердава. По викопаню бараболь треба поле заволочити і визбирати бараболї, які ще знайдуть ся, відтак переорати поле і приготовити під ярий ячмінь. По бараболи можна иногдї сїяти і озиму пшеницю, але то вже зависить і від ґрунту і від того чи осїнь досить вогка. Доки ще добрі дороги треба вивозити гнїй на поле і зараз розкидати та приорювати. Також і луки найлїпше гноїти в осени, але що обірник на луках і сіножатях не дасть ся так добре ужити як на поли, то его треба насамперед компостувати.

— Рогату худобу пасе ся в осени доти доки лиш можна, але коли настануть приморозки, то треба уважати на то, щоби не виганяти єї на пасовиско вкрите инеєм, бо в противнім случаю худоба дістає часто здутя а корови скидають плід. В стайни годує ся худобу тепер часто зеленою пашою і бураковим та капустяним листем; при тім однакож треба уважати на то, щоби давати досить сухої пашї і поволи переходити від зеленої до сухої.

сильно притискає смичком струни, що звуки баса нагадують живо гіпопотама, що розкішно хропить. Контезіні грає з памяти.

Не бачить навіть, що хтось входить.

— Пане, чи ви ошалїли? — питає Альберсова.

— Роблю проби на мій перший концерт.— Голос найгрубшої басової струни потрясає цїлим домом.

— Але пане, о півночи не вільно грати, розумієте?

— Що не вільно? Не вільно? Я в моїй комнатї і роблю що хочу.

— Але пане, сусїди... той бас...

— То мій інструмент, граю, коли хочу.

Безчисленні шіснайцятки, уступ з якоїсь симфонїї наслїдуючий бурю, доводять Анґлїйця до розпуки; нараз біжить в нічнім одязї сам вже до комнати Контезінї'ого і починає з ним сварню, дуже обидливу, коли би оба могли розуміти ся.

Сварня стає чим раз горячійша. Француз глядить свого візитового білета, пан Бравнінґ стає в боксерскій поставі.

Але заки ще представителї двох великих народів зміряли ся на кулаки, роздає ся страшний гук. То була експльозия в комнатї Анґлїйця. З криком: „Боже, та то мій резервоар" — біжить Анґлїєць на долину, забуваючи о своїм гнїві на музика. За ним спішить панї Альберсова і обоє вбігають рівночасно до комнати.

Гробова тишина і египетска пітьма царить в комнатї, лиш синява іскра електрична пуддінґової машини танцює безнастанно в темнотї. Липка маса капає із стелї на руки і лице панї Альберсової; деколи чує, як щось тверде паде на єї чипець.

Воздух наповнений млаво-солодкавим запахом, а коли вдова осьмілила ся зробити перший крок, совгаєсь їй нога. Тимчасом пан Бравнінґ запалив погаслу нафтову лямпу. Розпука заволодїла бідною вдовою, коли пізнала причину всього. Тріс резервоар пуддінґової машини.

Коринтскі розинки, цукор, піна убита з яєць, тїсто і помаранчева шкірка розкинені по найдальших закутках комнати; нема місця не обкапаного липкою масою; з тапетів, стелї і занавіс спадають поволи і сумно кусники ледоватого цукру і розинки, між тим як помаранчеві шкірки корчать ся в ясно-жовтім тїстї як хробаки. Пану Бравнінґови заперло дух в грудях, а панї Альберсова зітхає: Боже правий, яка страшна річ!

Але нараз роздає ся над ними дика музика, подібна до голосного сьміху: то мадярский чардаш на контрабасї. Незвичайно живі тони слїдують живо по собі і потрясають болючо кождий нерв слухачів.

Розлючений Анґлїєць гадає о мести; але що тут робити? Нараз добра гадка блисла в его голові — гадка справдї анґлїйска. Хапає за велику зелїзну плиту, на котрій стоїть его машина і починає бити нею о стїну. Нїколи не наслїдувано на сценї так удачно громів, як в тїй хвили в мешканю панї Альберсової.

Гук страшенний. Шиби бреньчать і трохи не тріскають, всьо в комнатї дуднить. Чардаш на горі роздає ся чим раз живійше і тони баса мішають ся з криком, зойком і хропотом з громом плити пана Бравнінґа.

Серед тої пекольної музики спливає тїсто дальше поволи і одностайно.

Радше мертва як жива, покидає панї Альберсова то місце недолї. Кількох сусїдів стоїть перед дверми і горячо протестують против концерту, що збудив їх зі сну. Але чардаш звучить чим раз голоснїйше. Вкінци музик складає оружиє. Слїдує ще один гримiт анґлїйский відтак мертва тишина.

Утомлений паде пан Бравнінґ між останки свого пуддінґу, натомість пан Контезіні сїдає до стола, хапає за перо і пише фантазию для свого контрабаса: чардаш з громом.

— Величаве, знамените — шепче. — Той Анґлїєць подав менї добру гадку.

Ще нещастна вдовиця не випила чаші своїх страстий до дна, бо коли кілька днів пізнїйше вернув московский механїк, не мала спокою нї хвилї.

Також треба і на то зважати, щоби скількість паші і доброта о скілько можна були завсігди однакові, а то длятого, щоби худобина їла зимову пашу так само охотно як літну.

Всячина господарска.

— Пов'ила з яблок, котрі можуть і 5 літ держати ся, можна зробити слідуючим способом: Наповняє ся широке начине водою, крає ся необібрані яблока на чотири части, вирізує ся качан, але зернята збирає ся, розтирає ся, дає ся до яблок, начине обвязує ся відтак папером і ставить ся в мірно горячу піч (або руру до печеня). Коли яблока добре змякнуть і вже вистигнуть, перетискає ся їх деревлянною ложкою через сито. На кождий фунт по витисненю додає ся три чверти фунта товченого цукру і завязує міхуром. Коли повила з яблок мають лиш на короткий час служити, то можна додати до них менше цукру.

— Плями з овочів иноді не легко вивабити. Найзвичайнійшим і найліпшим средством на плями з овочів і червоного вина був доси сок з цитрини, котрий пускано каплями на плями, а відтак сполікувано літною водою. Плями з черешень, афин, винограду і червоного вина вивабльовано в той спосіб, що поплямлене місце вкладано на якийсь час в кипяче молоко, а відтак виполікувано в чистій воді. Тепер же вивабляють плями зі всіляких овочів та червоного вина в дуже простий спосіб, бо лиш водою. Сплямлене біле, обрус, хусточку і т. п. розтягає ся плямою на горнець, в котрім кипить вода, щоби пара ділала на пляму з під споду, а рівночасно пускає ся згори на пляму каплями кипячу воду. За мінутку пляма щезне.

Переписка господарска.

Ант. З. в Нізрі: Жовта вовкиня (люпін або з польска лубин) добра на пісковату землю а синя на глинковату. Під вовкиню не треба гноїти обірником, але дуже пісну землю добре єсть навозити каінітом. Щоби був хосен з вовкині, то найліпше сіяти з початком мая, бо вже з початком серпня можна еї приорати, тогди коли она як-раз зачинає відцвитати і коли найліпша на зелений гній. Жита не треба відтак скорше сіяти як аж в чотири або ще ліпше в шість неділь по приораню вовкині. Жовтої вовкині треба на морґ (на зелений навіз) 50 до 80 кільо. Кільо вовкині платить ся у Ernest-a Bahlsena в Кракові ул. Кармелїтска 23) більше менше по 15 кр. Банк рільничий у Львові (площа Смольки 5) бере 6.50 до 7 зр. за 100 кільо. Під вовкиню треба поле в осени глубоко переорати а на весну заволочити.

К. А. в Дуплисках: Найліпше було би не уживати на насінє пшениці, в котрій нема головнї, але коли вже конче мусите еї ужити, то треба зерно мочити в розпущеним синїм камени (вітриоль міди). На 100 літрів води треба взяти пів кільо синього каменя і мочити 16 до 18 годин. (На 5.5 гектолітрів треба 1 кільо синього каменя). Розчин повинен бути бодай ½ прцт. міцний. Слабший не убиває розродків головні, сильнїйший шкодить зерну на кільченє. Мочити зерно найліпше у великій кадці; перемішувати зерно від часу до часу, а відтак зверха збирати розродні головні як шумовину. Наконець треба воду з синим каменем зцідити а налити на зерно вапнянної води — на 100 кільо зерна 110 літер води і 6 кільо паленого вапна. Зерно мусить у вапнянній воді стояти 5 мінут і за той час треба ею мішати. По сцідженю треба зерно висушити і як найборше сіяти, а везти на поле в мішках, мочених 16 годин в синїм камени. — 2) По бараболи можна сіяти пшеницю, коли не запізно; то не має до головнї нічого. — 3) Час, до якого можна сіяти озимину, не дасть ся докладно означити, бо зависить від сторони (клїмату), землї і рода збіжа, та якости зерна. Звичайно кінчить ся сїйба в жовтни. Звичайну пшеницю н. пр. можна сїяти від початку вересня аж до початку падолиста. Чим студенїйша сторона, тим скорше треба сїяти.

Вістя господарскі, промислові і торговельні.

— Стан урожаїв. Дощі в серпни і сего місяця пошкодили дуже. Найбільше потерпіли вівси. В горах озимина стояла в полукіпках аж до кінця серпня. Просо в половині серпня ще не було зібране. Кукурудза навіть в полудневій стороні краю не робить великої надії. Бараболї буде, здаєсь мало. В Самбірщині, Перемисчині і Ярославщині та коло Щирця розмножились миши і роблять велику шкоду. Коло Глинян через дощі не можна було сіяти; кукурудза мабуть недоспіє. В Ярославщині бараболї зачинають гнити; бобик, горох і вика не дають великого намолоту.

— Хміль в Галичині удало ся переважно досить добре зібрати. Часть, що лишила ся на поли, потерпіла від слоти. Взагалї хміль на якість ліпший як на скількість, але все-таки збірка середна. Ціна упала; найліпший платить ся лиш по 50 до 65 зр. за кільо.

— Добрі млинки до розмелюваня овочів і заразом і праси до витисканя соку продає фірма Ad. Pollak у Відни IX. Weisenhausgasse Nr. 6. Господарска ґазета „Der prakt. Landw.“ подає опис тих млинків (більших і менших) та каже, що они дуже практичні.

— **Ціна збіжа у Львові** дня 27-го вересня: Пшениця 8·20 до 8·40 зр.; жито 6·30 до 6·50; овес 5·25 до 6·—; ячмінь пашний 5·25 до 5·75; ячмінь новий 6·— до 6·50; горох до вареня 6·50 до 10·—; вика 4·30 до 4·60; сїмя льняне —·—до—·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 4·30 до 4·50; гречка 7·25 до 7.50; конюшина червона 40·— до 48·—; біла 30·— до 40·—; тимотка —·— до —·—; шведска —·— до —·—; кукурудза стара 5·40 до 5·80; хміль —·— до —·— ріпак 10·50 до 10·75

— **Ціна рогатої худоби** на віденьскім торзі. На торг д. 26 вересня пригнано рогатої худоби призначеної на заріз 4919 штук, між тим з Галичини 301, з Буковини 11 штук. Ціна о 1 висша. — Волів з Галичини і Буковини продано 75 штук по 26 до 31 зр., 88 штук по 32 до 34 зр., 38 штук по 35 до 36 зр., — бугаї без ріжниці походженя плачено по 26 до 34 зр.; корови підтучені по 25 до 31 зр.; худу худобу по 17 до 25 зр. — все числячи за метричний сотнар живої ваги.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 30 вересня. В найблизших днях буде парлямент урядово замкнений, а то тому аби правительство мало вільну руку і аби скінчити з ріжними внесенями о обжаловане міністрів.

Льондон 30 вересня. Загально говорять, що нинї буде ухвалена війна з Трансвалем, одначе до сеї пори нема ще близших вістий.

Петербург 30 вересня. Анґлїйске правительство відкликало з Виборґа свого консуля за те, що він брав участь в аґітациї против Росиї і підписав також звістну адресу фінляндскої депутациї, якої цар не приймив.

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодіжи. Ціна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лише молодіж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі пояснення в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозумина поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Академічна, ч. 8.

Імено приніс він з собою скринку, виніс еї сам осторожно на свій поверх, поставив перед вікном і показуючи на неї пальцем, сказав до господинї дуже ломаним німецким язиком:

— Дуже небезпечна, не дотикати, динаміт.

Сестра панї Альберсової зблїдла як стїна і шепнула їй до уха:

— Той Москаль то нїгілїст....

Від того часу, сьвідомі, що їм грозить, біднї жінки не могли замкнути очий. Панї Альберсова бачила вже в думцї, як розлїтав ся еї дах, чула в души страшний гук динамітового вибуху, чула майже як еї тїло розбігало ся в кусники, а перед очима выринав образ ще страшнїйший для неї, такої спокійної женщини, іменно полїция приходила арештувати нїгілїста.

На щасте Москаль дав ся намовити і випровадив ся добровільно, не заплативши очевидно комірного. Коли зараз по тім господиня спрятала з сестрою в комнатї, зробила страшне відкрите.

— Подиви-но ся, чи ти знаєш, які то зьвірятка?

Бідна Марися ужила числа многого бо на подушцї переганяла ся пара білих сотворінь, що правда, дуже поволи.

Панї Альберсова приступила несьміло, витягнула шию до цікавих зьвіряток, а відтак упала налякана на крісло і застогнала:

— Ах Боже, ах Боже! То ще найстрашнїйше зі всього!

Минув місяць; пан Бравнінґ заплатив точно рахунок, але давані пуддінґи потрутив з належитости.

Що-до пана Контезінїого, то той від памятного вечера, жив безнастанно в незгодї з Анґлїйцем і одного дня покинув мешканє разом з своїм інструментом.

Дармо ждала на него панї Альберсова кілька днів, бо лишив ще в мешканю свій великий куфер. Вкінци отворили его. Але не богато там було: пара напів подертих панчіх, кусничок каляфонії і не надто чистий перед від сорочки.

— А решта, то французкий вітер — шепнула зітхаючи.

— Шкода! — замітила Марися. — Голопятник! От, коби ти була задержала у себе доброго пана Бльоммерса, то був приличний чоловік і — платив так точно.

Мовчки стояла честна вдовиця в своїй комнатї цїлком знищеній; по еї колись гладких лицях спливали сльози, вказуючи на жаль і біль. Зітхнула знов і уважний слухач був би підкопив в тім тихім зітхненю назвище Бльоммерса.

(Конець буде).

За редакцию відповідає: **Адам Крехоrвецкий.**

ІНСЕРАТИ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).